

4. Константий О. В. До питання удосконалення судової влади і судочинства в Україні відповідно до стандартів правової держави. / О. В. Константий // Державне будівництво та місцеве самоврядування. – 2009. – Вип. 17. – С. 36.

5. Дігтяр А. Місце та роль державної судової адміністрації України в судово-правовій реформі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/.../Judiciary.pdf>

6. Красноборов О. В. Повноваження Державної судової адміністрації України: питання сьогодення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/.../28.pdf

7. Висновок Комітету Верховної Ради України з питань верховенства права та правосуддя (до реєстр. № 2234 від 07.02.2013р) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.w1.c1.rada.gov.ua/pls/.../webproc34?id>.

8. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України: підручник / [Білоус В. Т., Захарова О. С., Ковальський В. С., Лукомський В. С., Маляренко В. Т. та ін.]; відпов. ред. В. Т. Маляренко. – Київ: Юрінком Інтер, 2007. – 352 с.

УДК 347.6(043.2)

Лов'як С. С., здобувач,
Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

ІНТЕРЕСИ ДИТИНИ У КОНТЕКСТІ ЮРИДИЧНОЇ ПРИРОДИ БАТЬКІВСЬКИХ ПРАВ І ОБОВ'ЯЗКІВ

Поняттям «інтереси дитини» охоплюється доволі широке коло правомочностей, якими діти наділені вже безпосередньо через своє народження і походження від батьків. Реалізуючи ці правомочності, батьки, таким чином, матеріально забезпечують інтереси дітей, задовольняючи їхні потреби, які змінюються з віком. Але в будь-якому разі інтереси дітей є умовою належного виконання батьками своїх обов'язків щодо них. Іншими словами, інтереси дитини складатиме все, що сприяє її становленню та зростанню. На думку В. Рясенцева, під інтересами дитини слід розуміти її здоров'я, нормальний фізичний і психічний розвиток, виховання в ній таких якостей, які вимагаються від нового громадянина; також, до поняття інтересів включаються і належні матеріально-побутові умови життя дитини. Є. Ворожейкін стверджує, що інтереси дитини не є раз і назавжди визначеною категорією, зміст даного поняття постійно змінюється - він залежить від віку дітей, від стану їхнього розвитку. На його думку, «здійснення прав, що не суперечить інтересам дитини, включає два критерії: об'єкт - співпадіння інтересів неповнолітнього з інтересами суспільства, їхня спільність і підпорядкування перших другим; суб'єкт - відображає у змісті зацікавленості особисті якості індивіда». Стаття 150 Сімейного кодексу

України та стаття 12 Закону України «Про охорону дитинства» визначає інтереси дітей як їхнє належне сімейне, батьківське виховання, тобто виховання в дусі поваги до прав та свобод інших людей, любові до своєї сім'ї, родини, народу, Батьківщини; забезпечення їх необхідними умовами для фізичного, духовного, морального розвитку та здобуття повної загальної середньої освіти; піклування про їхнє здоров'я; любові та поваги до них, турботливе ставлення; підготовка до самостійного життя.

Відповідно до п. 2 ст. 27 Конвенції ООН про права дитини батьки або інші особи, які виховують дитину, несуть основну відповідальність за забезпечення в межах своїх здібностей і фінансових можливостей умов життя, необхідних для розвитку дитини.

Ухилення від виконання батьківських обов'язків може виявлятися у нездійсненні належного нагляду за дитиною, незадоволення її елементарних потреб у харчуванні, інші дії (точніше - бездіяльність), що свідчить про відсутність у батьків бажання створювати для дитини належні умови для виховання та розвитку. Якщо батьки ухиляються від виконання своїх обов'язків або зловживають власними правами, жорстоко ставляться до дітей, негативно впливають на них своєю аморальною, асоціальною поведінкою, якщо вони є хронічними алкоголіками, наркоманами, до них може бути застосовано такий ступінь відповідальності, як позбавлення батьківських прав.

Необхідно підкреслити, що відповідальність батьків за виховання дітей виражається в цілком конкретних заходах, які можуть бути вжиті до батьків, які неналежно виконують свої обов'язки щодо виховання дитини. Д. Чечот підкреслює, що «відносно юридичної відповідальності батьків можна висловитися приблизно так: це відповідальність не скільки за якість виховання, скільки за його результати, за вчинки і поведінку вихованих батьками дітей». Встановлення виду юридичної відповідальності батьків безпосередньо пов'язане із вчинками дітей. Якщо йдеться про заподіяння дитиною шкоди іншим особам, то порушується питання щодо цивільно-правової відповідальності батьків за шкоду, завдану їхніми неповнолітніми дітьми, тобто відшкодування майнових збитків.

Таким чином, наявні всі підстави стверджувати, що, по-перше, покладення на батьків прав і обов'язків стає можливим лише у разі засвідчення походження дитини у встановленому законом порядку; по-друге – правова природа батьківських прав та обов'язків впливає і обумовлюється тими функціями, які покладаються на сім'ю державою та суспільством; по-третє – сутність батьківських прав і обов'язків, їхнє призначення, соціальна цінність розкриваються шляхом з'ясування результатів їхнього належного здійснення; і, по-четверте, межі здійснення

батьківських прав, визначені законом, і є своєрідним орієнтиром, базою для усвідомлення батьками того, що діти - не просто об'єкт впливу, а й рівноправні суб'єкти сімейних правовідносин.

Проте, не варто забувати, що рівень сімейного виховання, виховний потенціал батьків залежать і від того, настільки держава впливала на цей процес, які встановила гарантії для здійснення батьками належного виховання, які передумови створювалися нею для зміцнення сім'ї, яка допомога надавалася сім'ї для виконання соціальних функцій, які вживалися заходи щодо забезпечення прав дитини тощо.

Література

1. Про охорону дитинства: Закон України від 26 квітня 2001 року // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – №30. – Ст. 142.
2. Кидалова А. Обов'язки та права батьків щодо виховання та розвитку дитини: окремі проблеми / А. Кидалова // Право України. – 2004. – № 3. – С. 88-91.
3. Конвенція ООН про права дитини від 27.02.1991 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_021.
4. Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
5. Мироненко В. П. Здійснення батьківських прав та виконання обов'язків. Межі їхнього здійснення / В. П. Мироненко // Нотаріат для Вас. – 2010. – № 3. – С. 86-91.
6. Мироненко В. П. Правова природа й сутність батьківських прав та обов'язків / В. П. Мироненко // Наук. вісн. Київ. нац. ун-ту внутр. справ. – 2008. – № 5. – С. 34-40.

УДК 656.2.074(043.2)

Луц Д. М., викладач,
Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна

ПЕРЕВЕЗЕННЯ ТВАРИН ЗАЛІЗНИЧНИМ ТРАНСПОРТОМ

На практиці у власників тварин доволі часто виникає необхідність транспортувати тварин з однієї місцевості до іншої завдяки використанню транспортної системи (при чому як територією України, так і за її межі). Відповідно до ст. 21 Закону України «Про транспорт» єдину транспортну систему України становлять: транспорт загального користування (залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, а також міський електротранспорт, у тому числі метрополітен); промисловий залізничний транспорт; відомчий транспорт; трубопровідний транспорт; шляхи сполучення загального користування [1].